

Příloha č. 3 Doslovný přepis průběhu konzultace

KONZULTACE NA ZŠ ANGEL

Altánek na školní zahradě, červen 2020, 4. ročník

U – učitelka

M – maminka žákyně

E – žákyně Eva

U: Cos mi přinesla ukázat?

E: Já jsem vám přinesla ukázat Karlovy stavby. Některý obrázky jsem malovala a některý jsem tiskla.

U: A proč jsi přinesla právě tohle?

E: No, protože se mi to nejvíc líbilo, co jsem z toho udělala. A asi je to i nejhezčí. Mně se tohle líbilo, mě to i bavilo totiž.

U: Ano, takže to je ta práce, kterou jsi vybrala jako tu nejkrásnější, nejlepší, nejvydařenější, aby ses jí mohla pochlubit.

E: Jo.

U: Super. Já jsem to viděla na fotkách. Můžu si to vzít k sobě? Otočit si to? Kritéria byla zadána tak, že máš mít obrázek a název té stavby. A to máš splněné?

E: Jo, to mám.

U: To máš, já to vidím.

E: Tady jsou i sochy.

U: A už rozumíme, proč jsou Karlovy stavby?

E: Jo, protože je to přídavný jméno.

U: Přídavné jméno přivlastňovací. Je to jiné než u těch podstatných jmen. Paráda. Kdo ti pomáhal?

E: Mamka a ještě ...

M: Jsme jen tiskli obrázky... a aby se ti to vešlo.

E: V té době jsem ještě neuměla sama tisknout, takže mi mamka s tím pomáhala.

U: To bylo poměrně z počátku. A dneska už tiskneš... úplně sama.

E: Hm, sama. A taky mi mamka poradila, že si to můžu udělat i na nečisto a pak až na čisto. Že jo?

M: Ať si to rozvrhneš, ať se ti tam vejdu ty obrázky. Abys to nedělala dvakrát.

U: Naprosto rozumím, že jsi to přinesla jako nejlepší práci.

E: Podle mě to přinese i Jana.

U: Děkuju mockrát. Jsem moc ráda, že jsem to mohla mít v rukou. Dáme to teď na chvíličku na stranu. Děkuju.

U: Teď bych vás chtěla poprosit obě dvě. Kdybyste si prohlédly karty, prohrabaly a vybraly takové karty, jednu, dvě, tři, které nejlépe vystihují to domácí vyučování.

E: Tak to už vím jakou.

M: To může být na dlouho. Tys mi to sebrala. Já úplně nevím, Evi.

E: Já taky ne.

M: Ale tuhle bych vybrala určitě já.

E: Jo, to by sem vybrala já pro sebe.

M: A tohle?

E: A pro tohohle taky vím. Jo, a já mám už i třetí.

M: Tři jsi vybrala? A tohle proč?

E: No, to uvidíš.

M: To uvidím.

E: Teda uslyšíš.

E: Může to být normálně i jako ty dny, ne třeba jenom vyučování, ale ta celá karanténa?

U: Celou tu dobu, ano. Celou tu dobu, co jsme byli doma, a během té doby jsme se, mimo jiné, taky museli učit.

M: No, jo, tak super.

E: Co to je?

U: Ano, tomu rozumím. Já to maličko jenom shrnu, abychom měly místo. Tak, kdo začne?

M: Evička?

E: Tak jo. Tak tohle jsem si myslela, že budu... Tohle jsem asi já, protože to učení vlastně, někdy jsem si to úplně dala do tý hlavy a prostě jsem se to naučila a pak za ty, třeba týden, maximálně 14 dní, mi to prostě vyletělo z hlavy trochu.

U, M: Ehm.

E: A pak jsem si ty ptáčky pak dala zase zpátky.

U: Já myslím, že spoustu ptáčků nám lítá nad hlavami a teď, když jsme ve škole, že se vracují. Vidíš? Anebo se mi zdá, že se něco dozvěděli, a teď jenom ujasňujeme a sedáme na správná bidýlka.

M: Ehm. Že tam chybělo asi si nějak líp procvičit. Nebo hromadně to chybí.

U: Spojit. Myslím si, že ptáčci vznikli doma.

M: To já taky.

E: Vylíhli se.

M: Hlavně sis na to sama přišla.

E: Tuhle kartu jsem vybrala, protože mamka byla jako učitelka, pro Jirku i pro mě trochu, kuchařka a taky pracovala sama a vždycky, když uvařila ten oběd, tak jsme to skoro vždycky úplně celý snědli. Protože jsme po tom učení byli úplně hladoví. Tak jsem tam dala tu kaši.

U: Myslím, že s tím vařením se pralo mnoho maminek. Já taky.

M: To bylo nejhorší časově, to mně asi vadilo nejvíc. Že nebylo uvařeno. A my jsme měli jídelní lístek, vid'?

E: Jo, my jsme měli jídelní lístek.

M: A oni si vzali z tašky čip a vždycky šli do kuchyně. A hráli jsme si a ještě tatínek vzadu. Ten měl na dveřích ceduli ředitel. My jsme to měli takhle.

E: To jsem vymyslela já.

M: Hráli jsme si na školu.

E: A mamka napsala na ten lísteček červeně: Vážení strávníci, v koronavirový době se jídelníček může změnit.

M: Taky se měnil. Já jsem ještě v neděli nevěděla, co budu vařit ve čtvrtek.

U: To jsem měla taky.

M: A měli jsme i hodiny tělocviku, vid'?

E: Ano, s taťkou.

M: Hlavně s taťkou.

U: Důležité. 41 % Čechů přibralo.

M: No, to i tak. Spíš, že člověk neměl takovou honičku, neměl stres, nemusel ráno pospíchat. Jenom tímhle, i když jsme se snažili hejbat, tímhle, no. To je pravda, no. Měli jsme se dobře.

E: A tuhle kartu jsem asi vybrala proto, protože mi to připomíná naši vesnici, kde bydlíme. A ty domečky se takhle navštěvujem. I když byla ta karanténa, jak jsme byli doma, že je to ta naše ulice a ta naše vesnice, že tohle je třeba náš barák a tohle je kámošky.

U: Že jste o sobě stále věděli.

E: Ano.

U: To je velmi milé. Že jste nebyli izolovaní.

M: Já mám nějaký červený karty, proti tobě, vid'? Barevně. Tuhle mám na začátku, že nevím, co nás čeká všechno. Co to bude, ještě jsme se vraceli do toho nouzového stavu z dovolený. Takže jsme vůbec nevěděli, co nás čeká.

A tohle je pak nějak v průběhu, ale to je spíš teda na bráchu, vid'? Někdy toho bylo teda dost, ale to tak vystihuje mě, taťku ani tak ne, ale mě.

E: Občas.

M: Občas. Spíš když jsem zjistila, žeš neodeslala nějaký věci, kdys měla. Když jsem ti koukla po pěti dnech do mailu a říkám: Počkej ale, odeslalaš to? Třeba z té angličtiny ze začátku. A ne, že si to hlídáš, a pak jsem pár věcí našla, který jsi neměla třeba úplně. Že jsem tě nechala opravdu, opravdu jsem tě nechala, ať si to děláš sama. Ale většinou to bylo tak, že ve čtvrtek to měla všechno hotový, že si to naplánovala tak, aby v pátek už to měla hotový.

U: Volný víkend.

M: Ale jinak dobrý. Jinak sis zkusila, že vlastně můžeš si studovat sama. A když jsi něco nevěděla, tak ses zeptala, ale já jsem musela hledat. Z češtiny, jak se to dělá. A pak vám i psala, kolikrát.

U: Ano. To jsem byla moc ráda, že to spolu vykomunikujeme.

M: A to já jsem vždycky říkala: Hele, to já nevím, jak ti to vysvětlit, napiš si paní učitelce.

U: Ano, a vyšlo to.

M: A to jí právě asi chybělo, že se nemohla hned zeptat, když dělala tu práci. Tak to je asi nejvíc, co jí chybělo v tu chvíli, si myslím. Že to potřebovala vědět hned a ona se pak k tomu nechtěla vracet, že jo.

U: Tomu rozumím. Já jsem měla ten začátek, když mi děti napsaly... Moc jsem se snažila, abych odpovídala co nejdřív. Ne vždy to vyšlo okamžitě, ale abych právě neztratila ten jejich zájem. To bylo pro mě teda úplně hrozné. Protože jsem byla online. Ale vyplatilo se mi to, protože mi zůstaly aktivní.

M: Tak to je supr.

U: Já mám taky. Můžu?

M: Určitě.

U: Na začátku nás hodili do vody. Plavte, jak umíte. Zaříd'te si, jestli lodičku, nebo rybu, nebo něco. Udělejte si, co chcete. A nejenom učitele a děti, ale i právě mamky, taťky. Všichni jsme byli najednou a byli jsme hodně sami. Pak se to trochu zklidnilo a já jsem tady takhle na tom kole, protože jsem zkoušela nové věci. Mnoho nových věcí jsem vyzkoušela, učila jsem se pořád, ale bylo to zábavné vlastně. Protože jsem měla obrovskou radost, když se nám podařilo se spojit online a když jsem se naučila zadávat do Classroom. Ale bylo to, nebo je to, pořád takové vratké.

M: Ale krásně jedete.

U: Jedu, jedu. Já doufám, že dojedu, teď do toho června.

M: Já myslím, že počítačová gramotnost je pro... Celá republika, v práci, ve škole, všichni, všichni. Každý měl nějakou zkušenost. To je pravda.

U: Skvěle. Mockrát vám děkuju.

Mamince, Evi, pro tebe. Máme lísteček s úkolem, s metodou 5-4-3-2-1, ale já jsem ji zkrátila, 3-2-1. A potřebovala bych do prvních třech rámečků, aby Evička napsala, co nového během té doby zažila. Maminka bude psát, co musela změnit v té době. Dvě věci, na které je Evička pyšná, a dvě věci, na které je mamka u Evičky pyšná. A nakonec máte stejnou jednu věc, kterou jste doma třeba zavedli anebo vyzkoušeli a chtěli byste ji udržet i do budoucna. Nemusíš psát psacím písmem, nemusíš psát celé věty, napiš si to heslovitě.

M: A 3-2-1, to je jedno, v jakém pořadí? Prostě jenom tři věci vybrat, nebudou to...? Důležitost?

U: Je to úplně jedno. To nám můžete pak třeba říct, co bylo nejvýraznější.

E: Tak povídej.

M: Já? Ty. Nebo já nevím, kdo má být první.

U: Kdo chcete. Která z vás chcete.

E: Ty první. Ty.

M: Jo, musím já. Dobře. Tak co jsem musela změnit, tak je organizace celkově svého času, aby se to spojilo s prací a s dětma a se vším. S tím souvisí pak teda, to mě tížilo nejvíc, každý den vařit, protože to bylo časově náročný a hlavně vymyslet co. Potom celkově i finančně, ale tak člověk zase ušetřil jinde. A více jsem se musela dětem věnovat. To každopádně. To jsme museli, protože jsme spolu byli víc času. Na co jsem pyšná? Tak opravdu na samostatnost

v práci do školy. To bylo úplně téměř, opravdu u Evičky, fakt sama všechno. Jenom se šla zeptat a jela si sama. A že byla vtipná v tom, že snažila si hrát na tu školu, že zavedla tu jídelnu, že byl tat'ka ředitel, že se ustrojila, že máme tělocvik. Že to tam vpravila, že jsme to měli vtipný. Tak to bylo fajn.

U: Ten humor je důležitý, abychom přežili.

M: Tak to bylo skvělé. Tak jsme měli takovej režim, ale ono to bylo důležitý, že to potřebovali všichni. A do budoucna, abychom měli víc společných večerů všichni u stolu. Obědů už asi těžko, ale večerů. A vůbec celkově, abysme byli víc spolu. To je fajn, ne?

U: Moc děkujeme.

E: Teď já. Práce s počítačem.

U: Jasně, tvoje novinka.

E: Taky jsem v životě neměla online mítinky.

U: Ano, velká novinka.

E: A samostatnou práci, úplně samostatnou, že jsem byla sama v pokoji, jako ne třeba ve třídě, že pracuju sama na pracovním listě, ale třeba, že jsem byla v pokoji tři, dvě hodiny sama.

U: Co z toho bylo nejlepší?

E: Úplně mě vždycky bavily ty online mítinky asi. Napiš dvě věci, na které jsi pyšná. Na ty Karlovy stavby a taky na tu Renesanci.

U: Ano.

E: Ta se mi povedla. Protože já jsem to dělala s tat'kou, on mi to jenom vysvětlil a pak jsme to ... s tat'kou. A pak vlastně jsme to hezky naskládali a to mě bavilo a je to i hezký.

U: Ano. Tam se totiž krásně, v té myšlenkový mapě, ukážou ty souvislosti. Jak to souvisí. Oni studovali ta antická díla a souvisí to s malířstvím, se sochařstvím, s celým tím potom životním stylem.

E: Pak jsem tady tu jednu věc chtěla udržet doma, tady jsem měla jídelniček, ale pak jsem si to škrtnla a dala jsem si tam vlastně, jak jsem byla samostatná, samostatnou práci, protože jsem vždycky se ptala hned a vůbec jsem třeba si to hned nepřečetla nebo jsem to prostě... Ale přečíst si to zadání třeba a vyzkoušet si to nejdřív a pak se ptát, když to nebudu vědět. Nebo tak nějak, tak to by sem chtěla, aby sem to třeba už nedělala nebo třeba se neptala hned. Tak to by sem si chtěla udržet.

M: To je pravda, že si někdy nechceš jako sama přijít na to, co máš dělat. Že se radši zeptá, to je fakt.

U: To je pohodlnější, když to někdo řekne. To tak je, to má mnoho lidí.

M: A taky byly fajn výlety s těma Karlovýma stavbama. Kde jsme byli? Nedávno.

E: V Karlových Varech. A taky jsme byli třeba třikrát na Karlově mostě.

M: Ano, po ránu. Máme fotky, že tam nikdo není.

E: Šli jsme pod Pražskej hrad. Viděli jsme celou Prahu.

U: Mnoho věcí jste navštívili. Vynikající. Moc děkuji.

U: A teď jdeme ještě na jeden úkol. Budeme si ještě hrát, maličko. Tak jako malinko.

Evi, já mám tvoje sebehodnocení, které máme připravené už ze školy. A mám tady k tomu postavičky. Ty sis navrhla nějaké známky na základě toho, co se ti daří nebo nedaří.

A já mám tady pana krále. Pan král všechno ví. Má přehled, všechno dokáže někam zařadit. Rozumí tomu, umí se rozhodnout. Královna, královna toho taky hodně ví, ale je maličko možná tišší než ten pan král, taková možná ne úplně třeba si jistá. Třeba něco ví, ale třeba to neřekne hned, aby to nebylo třeba špatně. Ale ví to.

Pak je tady rytíř. Rytíř – ten, aby vyhrál bitvu, musí zabojoval, musí se trochu poprat s něčím, s nějakým nepřítelem, ale zvítězí. Princezna, ta se hodně učí a snaží se, aby byla dobrou královnou. Ale je na velmi dobré cestě, už je blízko, už je princezna. Pak je vlk. Vlk je někdy smutný, někdy našťvaný, někdy možná až vzteklý, protože mu to nejde. Někdy se zlobí na ty věci, co mu nejdu a musí hodně, hodně zatnout zuby, anebo naopak hodně se poprat, víc než ten rytíř, aby dosáhl nějakého dobrého výsledku nebo aby získal tu kořist, kterou chce.

A já bych teď chtěla, abys mi vybrala, jak se cítíš, když pracuješ na úkolech z češtiny.

E: Jako rytíř.

U: Jako rytíř. Pročpak?

E: No protože, je to dobrý, pracuju, jako jde mi to, ale není to úplně. Někdy se s tím právě musím poprat jako rytíř. A na ty, krále a královnu, to asi není, takže se musím s tím poprat.

U: Děkuju. Jak se cítíš, když pracuješ v matematice?

E: Jako král.

U: Jako král. Máš jasno a můžeš se rozhodnout.

E: Jo. Matika mě baví nejvíc a asi jde, asi nejvíc.

U: Děkuji.

E: Zeměpis. Asi jako královna, protože ty kraje, a taťka umí dobře zeměpis, máme doma i mapu, a vždycky to spolu, ty kraje třeba, probereme hodně. Není to úplně jako, že by to byl úplně král, ale je to taková královna, že to ví, ale...

M: Ty, nebo taťka?

E: Já.

U: Ano.

E: Přírodopis.

U: Tam se pereme jako vlk.

M: Jo?

E: Jo.

U: Jak to?

E: No možná, možná princezna, není to úplně vlk.

U: Možná princezna. Tak ano.

E: Tam jsem si navrhla i dvojku, protože mi jako jdou ty věci, ale ještě se učím, aby to bylo víc a víc. Třeba, že to není, že se s tím neperu, abych vyhrála, ale jsem taková v tom princeznička, že jsem..., že se neperu, ne že bysem to vůbec nedělala nebo že by sem to nechala plavat, ale učím se, abych právě byla ta královna.

U: Aha, a musíš se tomu trochu věnovat. Ono toho bylo hodně, vid'?' Tam bylo každý týden, pomalu, něco nového.

E: Mamka mi dala, že se musím naučit celých těch sedm listů Horniny a nerosty.

M: Ty jsi říkala, že se to naučíš. No, ale tys to stejně asi neudělala, ne?

E: No, já jsem ti to pak neřekla, já jsem se na to učila, ale stejně jsem se naučila jenom tři, dva papíry.

M: Asi tě to ani moc nebavilo, to si myslím, že to je o tom. Takže proto to je takový.

U: Chápu.

M: A dějepis.

E: Dějepis. Mě to, ten dějepis, baví. A taky se na něj učím. Ne, že by to bylo úplně na krále, třeba jako na toho Jana Lucemburského, ale připadám si, že jsem pořád na tom českém trůně. Takže si tam dávám královnu. Protože hodně, většinu věcí z toho umím úplně. Že to umím, ale mi to třeba vyletí, jako ten pták, a pak mně to zase, ty ptáci zas mi zaletěj do té hlavy a umím to jako dobře. Pak už.

U: Protože ty souvislosti si dojasníme.

E: Třeba ve škole jsem si toho Sába připomenula.

U: No tak ten byl už hodně dávno. Paráda. To opravdu znamená, že bys zůstávala na českém trůně.

E: No. No, vlastně jo. Kdyby si tadyta vzala rytíře.

U: Kdyby si vzala rytíře, vid'?' On ten rytíř je taky potřeba. Víš co? Všechno mít zadarmo, aby všechno nám to šlo jako králi... Pak bychom si toho třeba tolik nevážili.

M: Ale ta čeština ti jakoby jde, ne? Akorát si musíš... Nebo já nevím, mě jsi s češtinou překvapila, ale tak jako ...

E: Ono to je teďkon čím dál těžší, protože...

U: Ono toho je čím dál víc pohromadě.

M: Ale když si to prokousneš. Ale jo, tak jo.

E: Třeba teďkon ty věci.

U: Já taky nevidím problém v češtině.

E: A třeba ta geometrie, ty ostrý, pravý, tupý...

U: No, ale to bylo dnešní učivo, Evi. Tak vždyť přeci se ještě tomu budeme věnovat. To není tím konec. A těžko na cvičišti, lehkou na bojišti.

U: Tak. Já moc děkuju. Jsem moc ráda, že jste si našly čas. Ode mě je to ale všechno. Máte něco, co byste vy mně chtěly povědět? Něco, co bychom měly ještě pořešit, než se rozjedeme na prázdniny?

M. Ne.

E: Ne.

E: Ale jenom, že bych si z toho všeho navrhla jedničku.

U: Já s tím souhlasím. Zaslouženou.

Tak jo, tak hotovo, tak děkuju. Vám oběma velice děkuju.

